

העולם הפוא

לעולם הזה ולעולם הבא

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר למדוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של עשר לירות ישראליות. הזוכה בפרס השבוע הוא דויד קאופמן, תל-אביב.

הפועה מריאה

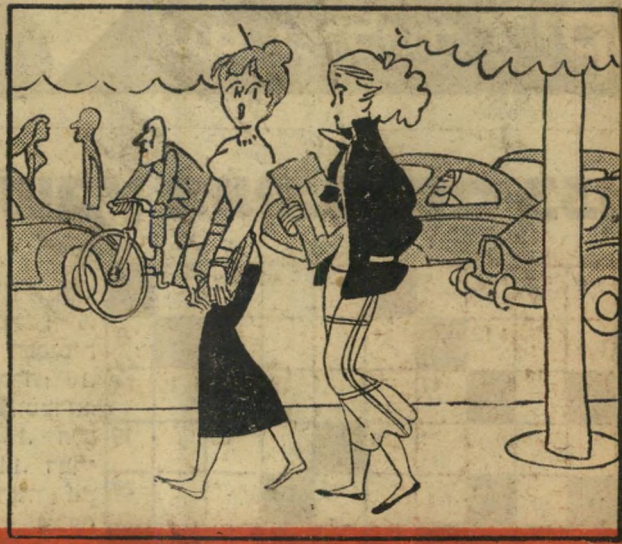
אחרי הרבה זמן פגשנו את חיה ברחוב. עם פנס עצום מסביב לעין. שאלנו: "מי נתן לך את זה?"

"בעלי", היא אמרה.

"אין זה? תמהני, הרי בעלך נסע להבראה בטבריה."

"כן, ענתה בעצד עמוק, גם אני חשבתי כך."

יורם כונני, תל-אביב

"איזה אוניברסיטה משעממת! מהתחלת השנה נעדר רק נשף אחד!"

רמי ב טיארה

או: מעט הדר נכונה ותוצאותיה

באמת מפליא, איזה הישגים יכולים ילדים להשיג, אם רק נותנים להם מעט הדרכה נכונה. אתמול ראיתי את רמי, בן אחי בן ה-12, יושב בחצר ומסביבו ערימה של פסולת. "מה כל הבלגן הזה?" שאלתי.

"אני עושה טיארה", השיב.

"טיארה! רעיון מצויין. אני אעזור לך, אבל שתדע לך רק שבעברית קוראים לזה עפיפון. כשהייתי ילד, הייתי עושה את הטיארות הכייפות בשכונה."

"לבדך?" שאל רמי.

"לגמרי. בלי שום עזרה מאף אחד. עכשיו הראה לי, עד איפה כבר הגעת?"

"קשרתי את שני המקלות האלה בצלב", השיב בגאחה, "בלי שום עזרה מאף אחד. בחנתי את התוצאה בהקפדה. אני רואה שהשתמשת בעקרון הטיארה-דראלי."

"אני לא יודע", השיב רמי, "בוא נדבר על טיארות פשוט, טוב? מה דעתך על העבודה שלי?"

"במצבה הנוכחי, לא תעוף."

"גם אני חשבתי כך", ענה רמי, "בשביל זה התכונתי להדביק נייר על המקלות."

"לא לנייר התכונתי, אלא למרכז הכובד". וכחיכה שאלתי: "האם אתה יודע מה מחזיק עפיפון באויר?"

"קשה לי לענות על רגל אחת", היתה התשובה, "מה באמת?"

"פעולת הרוח על משטח מלוכסן."

"כמו הקרחת שלך?" היתמם הממור.

כעבור חצי שעה היינו מוכנים. לקחנו את הטיארה לשדה הסמוך. הדבר העיקרי בעפיפון, רמי, הרציתי, הוא שיחיה המשקל. ראית כיצד קשרתי את חוט המשיכה למרכז? לא גבוה מדי, לא נמוך מדי.

"ראיתי. ואני מתפלל איך האדם הצליח לעוף."

"עכשיו אחזיק את החוט ואתה את הטיארה. כשאומר לך רץ, תרוץ."

רמי רץ. הטיארה הסתובבה כמעט רבולת ונתקעה באדמה. "אני מתפלא", התפלאתי, "מה גרם להתנהגות כזאת מצד העפיפון?"

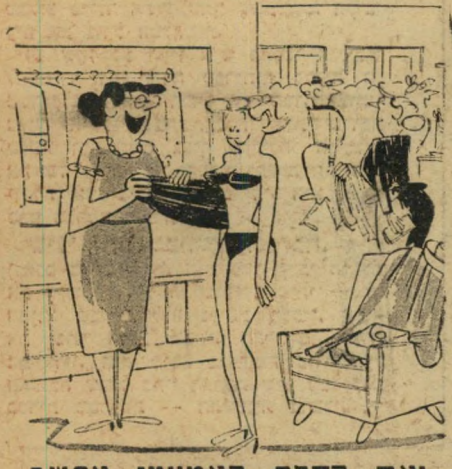
"זה לא עפיפון ולא טיארה", הביע בן-אחי את דעתו, "אני חושב שהמצאת איזה מחרשה חדשה."

"נסה עוד פעם", ציחיתי. ניסיונו שוב, בתוצאה דומה. "אני לא יכול להבין מה קרה. מבחינה אירודינאמית, העפיפון הזה מושלם. ניסיתי עוד פעם פעמיים והתייאשתי. עזבתי את רמי והזרתי הביתה. עסקתי בכל מיני דברים, עד שהרמתי כעבור רבע שעה את הראש וראיתי שרמי כבר העיף את העפיפון לגובה של חצי קילומטר. הלכתי לברך אותו. "מה עשית לטיארה?" שאלתי.

"קיצרתי את המקל העליון וקשרתי את החוט קצת יותר נמוך."

אתה רואימ? כל מה שילך צריך, זו קצת הדרכת נמוכה.

דויד קאופמן, תל-אביב

ואת החלק האמצעי אפשר להסיר אחרי שהראית לאמא הערות-שוליים

את זה כבר שמעת?

אנונים) את קרחתו ואמר: "חברים! אולי נתבע מן הפועלים כי יפיקו תוצרת הגונה?"

"הבליס!" אמר היושבי ראש. "ומה תאמר סאן-הסה?" (זה ההסתדרות בצרפתית).

"חברים!" אמר נציג חברת מניפאקטור דה פלי בון מרד. "יש לי רעיון! הבה ניתן את כל הזבל במתנה."

"מהו?" קראו כולם בתמהון. "צרפתים יתנו מתנה?"

"אנא, אנא", אמר נציג חברת מניפאקטור דה פלי בון וכו'. "אל תחשדו בי כי יצאתי מן התגיון הצרפתי שלי. הרי יודעים אתם כי בימינו אין מתנה ללא תמורה. הנה ודאי שמעתם על העם הישראלי האמיץ. ידידינו, גיבורים. מוכנים לשפוך את דמם ואת דם שכניהם למענו. אבל אשתי פגשה את אחד מנציגיהם בקבלת-פנים, והיא אומרת כי אשתו עשתה רושם כאילו אין להם שם בישראל תרבות מספיקה. ובכן צריך לספק להם תרבות. נה ספאז מדוע לא תעשה ממשלת צרפת זיסטה נאה ותקנה מאתנו את כל המלאי ותשלח אותו לישראל?"

"אי אפשר", אמר היושבי-ראש. "דהיגול מקצץ בתקציב."

"ובכן זאת נעשה", אמר נציג חברת אסידה-פה-בה-אס. "נתבע הסכם תרבותי. הם יקנו רק מאתנו: שבדי מכוניות, גימוסי פקידים, שעורריות-שוחד וכמובן תקליטים פגומים, ואנו מוכנים לקנות מהם כל מוצר תרבותי שהם מיצרים. שמעתי שיש להם שם מוצרי תרבות מקוריים מאוד: קללות פארלאמנטאריות, נימוסי דרכים ושידורי קול ישראל. ואני ערב לכם כי עד שתעבור תרבותם את הסינון הרשמי, ממילא נקבל גם אנתנו רק זבל. את זה נוכל לארוז באריות יפות ולמכור לציונים שבאמריקה."

ההצעה התקבלה פה אחד. במסדרונות האספה הלאומית (זה כנסת בצרפתית) הוגעל בלחץ דמיוני וכך הגענו להסכם התרבות.

הזדמנות משלנו

עומד לו חיפאי בעיצומו של יום ברחוב דיוגנוף בתל-אביב ולוטש עינים.

רואה אותו מר תל-אביבי, ואומר לו: "מה לך שאתה עומד פה כמו דחליל?"

אומר החיפאי: "וא חביבה, איזה חתיכות!"

נהנה התל-אביבי לחממאה, מחייך ואומר: "פרצופים גאים, מה?"

אומר החיפאי: "פרצופים! אני עד התנורות עוד לא הגעתי!"

עצה לקורא

ואם יאמר לך מישהו כי אלה בדיחות ישנות, הקרם גם אתה בקניית חטולם הזה.

גידוי שדה צרפתי זה

מאז נחתם ההסכם התרבותי עם ממשלת צרפת, אני חש בעליז איך עולה רמתנו התרבותית. החתיכות שבהעולם הזה, או זה אך הגיעו מצרפת, או כבר מתפשטות על פני צרפת. תל-אביבי החלו מקימים משתנות ציבוריות (לעת עתה רק את הדפנות; השאר יושלם א"ה לקראת הבחירות שבעוד ארבע שנים). הצנזור מרשה לנו לראות בסנימה נשים עירומות. וקול ישראל מנגן לנו תקליטים צרודים.

מה נאמר? תרבות! והכל בזכות צרפת. תחי צרפת! והנה קמו רגשי הנחיות שלי והעלו מחאה. אני הקטן מפגר אחרי הציבור. כל התרבות הצרפתית שלי לא התקדמה כלום מאז עשיתי אודה-אטרוו בגן הילדים. על פי פרוד ידעתי כי אין לאדם להתקוטט עם רגשי הנחיות שלו. תמיד יצחתי. ובכן מיהרתי לחנות של מוצרי-תרבות ואמרתי: "תנו לי בבקשה קילו תרבות". נתנו לי את המנה ארוזה בצלופאן. ישר מבית-החרושת. ובזיל הוול. רק חמישים לירה. אמרתי בחשדנות: "זה מתוצרת צרפת?" אמרו: "אל תחשוש. כעת אין אחרת. הסכם תרבותי."

לקחתי הביתה. פתחתי את הצלופאן, וישבתי לספוג תרבות.

התרבות הצרפתית חרקה קצת ותקתקה קצת. בחנתי אותה ומצאתי בה נקבים וסריטות. מלבד זה גם היתה עקומה. לקחתי את התרבות עם הצלופאן וחזרתי לחנות. אמרתי לבחורי: "הבט! הוא לא התרגש. זה עלול לקרות". אמר, והחניף לי כמנה אחרת.

בפעם השלישית התחלתי חושד כי החבילה שבידי כבר היתה בידי מקודם, וממילא כבר הורגלתי לקשקושים. ואולי צרידות זאת של התרבות מתוצרת צרפת דוקא היא הדרגיה קרי?

מאחר שאני מודאג מאוד בגלל הרמה התרבותית של ישראל, כמובן שערכתי חקירה יסודית כדי לגלות כיצד הגענו להשגים כאלה. נחמיאס? פרס? יעקב צור? — ודאי, ודאי. אנשים תרבותיים דאגו לתרבות. אבל הרי בענין זה כמעט הכל הולך בכיוון אחד. אנתנו מקבלים, ומה נותנים אנו בתמורה? ריקה זראי? כנראה שהיתה פה גדיבות-לב צרפתית אמיתית.

אחרי חקירה מיגעת מצאתי כי מעשה שהיה כך היה.

יום אחד נקראה הועדה העליונה של קארטל יצרני התקליטים בצרפת (וועדת הסקציה"ה או בצרפתית הסידה" אל-אק) לשיבה דחופה. פתח וישבראש הועדה ואמר: "תב רימו" (בצרפתית זה תמיד בסיומן קריאה) "אנו עומדים בפני סכנה חמורה. האיחוד הכלכלי האירופי. כן, חברים! מה נעשה כשתתחיל ההצפה של תוצרת גרמנית? מה נעשה בכל הפסולת שאנו מספקים לציבור עד עתה?"

גיד נציג חברת סח לה טון קי פה לה מוזיק (סטוביטה

גובר עיריית אילת צבי בן-אפרים קנה בזמנו טרקטור ממהנדס עיריית בני-ברק אלכסנדר כהן...

... כדי לחרוש ביתר יעילות את מוזימותיו.

תעלוליו של אותו בן-אפרים עלו לעיריית אילת רבבות לירות...

... על זה אמר הנביא: בן יקר לי אפרים.

העולם עסוק בגניבה...

... וישראל עסוקה בגניבה.

הממשלה תחליט כנראה לדחות את גביית מלחה העליונה עד לאחר הבחירות...

... הגיע הזמן לקבוע גוויח זה.